

Hoofdstuk 1

Vanaf de eerste keer dat ik Janneke zag, was ik smoorverliefd. In de vierentwintig jaar die ik voor die ontmoeting al op deze aardbol rondliep, had ik heus wel leuke meisjes ontmoet, maar niet één kon aan Janneke tippen. Toen ik haar zag, was het meteen gebeurd. Ik viel als een blok voor haar.

Wat de oorzaak daarvan was? Ach, liefde laat zich niet verklaren als een wiskundevraagstuk. Het overkomt je gewoon. En als ik al een reden zou moeten bedenken waarom mijn hart gelijk in vuur en vlam stond, dan lukt het niet om er slechts eentje te noemen.

Ik ontmoette Janneke op een gezellig avondje bij mijn broer en schoonzus en kon mijn blik niet van haar losmaken. Ik móést naar haar kijken. Naar de blonde lokken die vrolijk om haar hoofd dansten, de blauwgrijze ogen die belangstellend alles rondom zich opnamen en vooral naar die innemende glimlach om haar mond. Alleen al die lach was zo bijzonder. Onverwachts kon die zich over je uitstorten als een klaterende waterval.

We zijn nu alweer tien jaar getrouwd en eigenlijk is mijn Janneke in al die jaren niet veranderd. Goed, ze is wat ouder geworden en misschien ietsje molliger en een tikje rustiger, maar ze is nog steeds mijn lieve, enthousiaste meid die zo heerlijk kan lachen. Nu ik zesendertig ben, smelt ik nog regelmatig als ik naar haar kijk. Vooral als ze zo lief lacht en die grappige kuiltjes in haar wangen verschijnen.

En toch ... In één ding heb ik me vergist. Ik dacht dat mijn meisje altijd vrolijk door het leven fladderde, maar niets bleek minder waar. Ze zit niet zo simpel in elkaar als ik op het eerste gezicht dacht. Er zijn van die momenten waarop ik haar mijn lieve tobbertje zou kunnen noemen.

Zoals deze morgen, nu we uit het ziekenhuis komen en zojuist de uitslag van de laatste onderzoeken hebben gehoord. Zodra we uit de spreekkamer stappen, zie ik aan haar gezicht dat de luiken gesloten zijn. Ze kijkt met strakke ogen voor zich uit en snift een beetje. Om haar op te peppen stel ik voor: 'Heb je zin om in het restaurant een bakkie te doen? Je weet wel, ze hebben hier die Brokkinggebakjes, die jij zo lekker vindt.'

Zelfs het vooruitzicht van zo'n zacht hazelnoottaartje kan haar niet over de streep trekken.

'Doe maar niet. Ik wil liever naar huis.'

Prima, het is mij om het even. Ik hou totaal niet van al dat zoete schuim.

We zijn nog maar een paar stappen van de uitgang verwijderd als ze erop terugkomt. 'Offe ... Als jij dat graag wilt? Dan doen we het, hoor.'

'Ik vroeg het toch aan jóú?'

Het is maar goed dat ze mijn gezicht niet kan zien, omdat ze achter mij aan door de draaideur loopt. Altijd wil ze mij plezieren, maar soms word ik daar niet goed van. Zo vaak als ze vraagt: 'Wat wil jij?' Of: 'Kies jij maar eerst.' Lekker makkelijk, maar voor mij is dat niet leuk, want zo weet ik niet wat zijzelf nu eigenlijk fijn vindt. Ik wil het haar ook graag naar de zin maken, want zij is tenslotte mijn allerliefsteschat!

Enfin, terwijl we over de parkeerplaats naar de auto lopen en ik haar bedrukte gezicht zie, trek ik haar dicht tegen me aan

en haal mijn arm pas weg als ik het portier voor haar open. Onderweg in de auto wijs ik haar op de prachtige roodbruin verkleurde wingerd tegen de geluidswal langs de snelweg, maar ze reageert er nauwelijks op. Zwijgzaam rijden we naar huis, waar ze meteen koffie gaat zetten. En al even zwijgzaam zitten we even later tegenover elkaar van ons bakkie te genieten. Ik tenminste. Zo te zien geniet Janneke er niet echt van. Als een ineengedoken muisje zit ze op de bank, haar handen om de mok geklemd, starend naar het zwarte vocht.

Waardoor komt het dat ze nu ineens zo van de kaart is? De arts heeft ons in feite niets nieuws verteld. Er zal niets veranderen. Zoals het de afgelopen tien jaar is geweest, zo zal het blijven. Hoe moeilijk dat ook is, we hebben er steeds rekening mee gehouden. In al die jaren vol buikpijn en onderzoeken hebben we er samen vaak genoeg over gepraat. Wat als ... Hoe gaan we verder als ... Ik heb me – zo goed als dat mogelijk is – op deze uitslag ingesteld. Janneke toch ook? We zijn zo vaak op onze knieën gegaan om onze wensen aan God te vertellen, maar hebben deze ook steeds opnieuw in Zijn handen gelegd, in de overtuiging dat Hij weet wat het beste voor ons is. Zijn gedachten zijn veel hoger dan de onze. Janneke leeft toch ook vanuit die overgave? Het lijkt er nu niet op.

Om de stilte te doorbreken en de luiken open te gooien, vraag ik: ‘Waarom ben je opeens zo down?’ Nou ja, het is misschien niet zo’n tactische vraag, maar ik weet ook niet hoe ik hem anders zou moeten stellen.

Ze krimpt nog meer in elkaar. ‘Dat wéét je wel.’

Ik schud mijn hoofd. ‘Er is in feite toch niets veranderd?’

‘Niets veranderd?!’ Haar ogen worden groot. ‘Noem dat maar niets!’

‘Nou ja, nu weten we waar we ons op in kunnen stellen.’

De luiken openen zich een klein beetje, een trek van ergernis ontsnapt.

‘Ja, op slecht slapen en haaruitval en dik worden en opvl...’

‘Is dat waar je over inzit? Maar zo erg zijn die dingen toch niet? Ik snap dat het niet leuk lijkt, maar wie weet krijg jij daar allemaal niet eens last van. En er bestaan tegenwoordig goede medicijnen voor. Ook homeopathische.’

De tranen springen haar in de ogen. ‘Maar heb je wel in de gaten dat jij straks met een oude vrouw zit?! Terwijl ik nog maar 33 ben!’

‘Welnee.’ Hoe komt ze erbij dat ik daar een probleem van zou maken? Janneke is toch mijn Janneke, ook al krijgt ze dunne haren en al die andere dingen. Ik hou van haar en maak me geen zorgen over wat komen gaat. Ik heb er geen moeite mee als ze iets molliger zou worden, maar ik vind het wel heel belangrijk of zij lekker in haar vel zit. En dat lijkt er op dit moment niet op. Ik buig voorover en roffel met mijn handen tegen mijn bovenbenen. Hoe kan ik haar dit duidelijk maken? ‘Janneke, misschien gaat je lichaam veranderen, maar voor mij blijf je dezelfde. De vrouw die ik gekozen heb, die voor mij de allerl...’

Snikkend onderbreekt ze me. ‘Je begrijpt er helemaal niets van!’ ‘Dat zal dan wel’, geef ik toe, maar vanbinnen ben ik niet overtuigd. Ik ben niet zo’n domme klungel die niets van zijn eigen vrouw snapt. Eerlijk gezegd hebben meerdere mensen weleens tegen me gezegd dat ik een zachtmoedig en begripvol mens ben, en nu zal Janneke dat ineens aan de kant vegen? Het is natuurlijk een sterk overdreven reactie van haar die opeens losbarst. Haar gedrag even later bewijst mijn gelijk.

Onbedaarlijk begint ze te huilen, met haar hoofd in haar handen. Mijn beenspieren spannen zich al om naar haar toe te

lopen, maar toch blijf ik zitten. Hoe kan ik haar troosten? Alles is toch al gezegd? Ik zucht diep en sla mijn benen over elkaar. Opeens schudt ze haar hoofd en komt overeind. ‘Het spijt me dat ik zo uitval. Ik ben gewoon erg moe.’

‘Ga dan een poosje naar bed.’

Ligt er verontwaardiging in de blik die ze me toezendt? Ze sluit de kamerdeur achter zich en loopt de trap op. Vlak daarna hoor ik de houten vloerplanken boven mijn hoofd kraken. Prima idee, dat ze een poosje gaat liggen. Dat zal haar goeddoen.

Maar als ik even later naar de badkamer ga, zie ik dat de deur van het kleine kamertje openstaat. Door de deuropening zie ik Janneke achter de strijkplank staan. Een berg wasgoed ligt op de stoel ernaast.

Ik hou zielsveel van mijn Janneke, maar soms lijkt het of de liefde in een diepe put is weggezakt. Dan moet ik alle moeite doen om het zware deksel op te tillen en de liefde weer omhoog te halen. Soms knalt het deksel precies voor mijn neus dicht en dan weet ik het niet meer. Net als nu.

Wat kan ik voor Janneke doen? Hoe kan ik haar helpen?

Ze weet zelf dat het goed voor haar is om wat te rusten, maar toch slaat ze mijn raad in de wind. Alsof ik een kleine jongen ben die er niets van begrijpt.

Het heeft geen enkele zin om hier langer over te prakkiseren, daarom besluit ik een poosje in de tuin te gaan werken. De hibiscus moet nog gesnoeid worden en al het gevallen blad bijeengeveegd.

Rigoureuus ga ik met de snoeischaar te werk. Na een kwartiertje heb ik het zo warm dat ik mijn jack over de liguster hang. Diep snuif ik de pittige herfstlucht op terwijl ik de tuin rondkijk. Ha, er is nog zo veel snoeiwerk te doen dat het waarschijnlijk niet

eens allemaal in de container past. Maar daar weet ik wel een oplossing voor. Er liggen een paar grote zakken in de schuur waar ik behoorlijk wat tuinafval in kan stampen. Even schiet de gedachte door me heen dat het mooi zou zijn als ik Jannes sombere bui net zo makkelijk kan wegwerken. Maar alles wat ik aandraag, zal ze toch van tafel vegen. Ze snapt niet dat ik daar doodmoe van word.

Ik ben beter in tuinafval opruimen.